

Llei de regulació de reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals a mantenir i dipositar per les entitats enquadrades en el sistema financer (Text refós per LesLleis.com)

i Queda derogat el règim de dipòsit de reserves en garantia pel que fa a les entitats bancàries per la disposició derogatòria de la Llei 1/2011, del 2 de febrer, de creació d'un sistema de garantia de dipòsits per a les entitats bancàries.

i Va continuar vigent per a la resta de les entitats integrades al sistema financer excepte les entitats -no bancàries- de crèdit especialitzat entre el 03/03/2011 i el 24/01/2019.

Índex

[Mostra/Amaga]

- Exposició de motius
 - Article 1 **i**

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 11 de maig de 1995 ha aprovat la següent:

Llei de regulació de reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals a mantenir i dipositar per les entitats enquadrades en el sistema financer

Exposició de motius

L'article 17 de la Llei d'ordenació del sistema financer disposa que, a més del capital social, les entitats integrades en el sistema financer tindran l'obligació de mantenir unes reserves mínimes de fons propis en garantia de les seves obligacions operacionals.

El mateix article disposa que el Consell General, mitjançant una regulació específica, fixarà els límits màxims aplicables per aquest concepte i els imports mínims exigits a cada entitat, segons la naturalesa de la seva activitat.

Una anàlisi de la història general de l'activitat empresarial financera, i d'una manera particular la bancària, ens deuria portar a la conclusió que el factor fonamental que normalment dóna solidesa a les entitats, i per tant seguretat als clients, és la qualitat de la gestió professional. La capacitat, la prudència i la previsió dels dirigents són les millors garanties que pot oferir una entitat financera als seus clients.

Per tant, seria inútil d'intentar de basar la seguretat dels clients en una sola política basada en la magnitud dels fons propis de les entitats financeres i en mecanismes de garantia real. Això no obstant, sí que aquests factors contribueixen, d'una manera molt significativa, a donar una estructura positiva al balanç de l'entitat i mantenir una imatge de serietat i de fortalesa, tant en l'àmbit interior com en el de les relacions internacionals.

En la mateixa línia de raonament, es pot evocar que en determinats països i circumstàncies, els dipòsits en garantia han configurat un element clau i, a més, han estat l'origen del conjunt de polítiques que la majoria de països han dut a terme, amb objectius diversos i canviants, per via de coeficients d'obligat compliment. Són matèries que han anat evolucionant i que van evolucionant, de manera no uniforme i d'acord amb les conveniències generals de cada país, en cada etapa de la seva vida econòmica.

El tractament dels dipòsits en garantia planteja dues qüestions: els volums i les condicions. Pel que fa als volums, cal tenir en compte que es tracta d'una mesura que no serà única i que no es pretén que sigui determinant sinó coadjuvant al factor garantia; oportunament, les diferents regulacions i reglamentacions fixaran les diverses condicions que han de reunir les estructures financeres de les diferents classes d'entitats que componen el sistema financer. Per tant, no seria apropiat que es marquessin percentatges de reserves en garantia que no fossin raonables. El Consell General, mitjançant la present regulació, en marca els límits màxims. D'altra banda, fixa també unes quantitats mínimes per situar el conjunt del sector en un nivell d'exigència generalitzada.

Les condicions que hauran d'aplicar-se a aquests dipòsits és una matèria que la Llei d'ordenació del sistema financer posa sota la facultat del Govern. És sabut que en el nostre entorn hi ha exemples de tota mena a l'hora de tractar els dipòsits corresponents a polítiques de coeficients o de mesures similars; en una gamma molt àmplia, van des dels dipòsits no remunerats fins als que se'ls reconeix un rendiment més o menys equivalent al del mercat. El Consell General considera que aquestes condicions constitueixen un element molt important. Han de ser flexibles i fixades amb equitat, segons el bon criteri del Govern. A l'hora de fixar-les, el Govern haurà de tenir en compte les circumstàncies que ara concorren en aquesta matèria i, quan s'escaigui, ajustar les condicions en funció de l'evolució d'aquestes

circumstàncies.

Així, la present Llei significa un avanç més en el progressiu compliment d'allò que preveu la Llei d'Ordenació del sistema financer. Un desplegament normatiu que no acaba amb la implantació de les reserves de garantia sinó que haurà de completar-se amb les lleis i reglaments previstos en els articles 16, 20, 23 i 24 de la referida llei per tal de fomentar sòlidament la nova etapa que haurà de conjuminar dues prioritats: el manteniment de la solidesa del sector financer Andorrà, i la salvaguarda dels interessos generals del país.

A partir dels raonaments exposats, el Consell General ha aprovat la present Llei.

Article 1

Les entitats integrades en el sistema financer tindran l'obligació de mantenir entre els seus recursos permanents unes reserves mínimes de fons propis en garantia de les seves obligacions operacionals, les quals figuraran en el balanç de les entitats bancàries en un compte titulat "reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals" i en el balanç de la resta de les entitats financeres en un compte titulat "Reserves en garantia d'obligacions operacionals".

L'import corresponent es dipositarà en un compte obert a l'Institut Nacional Andorrà de Finances pel Govern i figurarà en el balanç de cada entitat, en un compte d'actiu titulat "Govern d'Andorra, Reserves en Garantia de Dipòsits i d'altres obligacions operacionals."

Mostra afectació, vigent des del 05/07/2018

Registreu-vos a LesLleis.com per
accedir al contingut complert d'aquesta pàgina.